

Які ж балючыя расстанні!
 Ты пакідаеш родны кут,
 У твой бок глядзяць расчаравана
 Узлескі, хаты, шумны дуб.
 А ў гаі каліна спее і вочкі
 Долу апусціла,
 Як жа яна ўсё разумее
 І ўтрымаць не мае сілы.
 Мяне прабачце, дарагія,
 За ўсё ўдзячна вам і Богу,
 Ды ёсць сярод шляхоў іншыя
 Сцяжынкі і мая дарога.
 Абавязкова я ж вярнуся!
 А лёсу сцезжкі ёсць ўсюды,
 Няхай да роднай Беларусі
 Ён з кветак васільковых будзе.
 Дай Божа,

у тлуме майго шляху
 Каб не губляліся сцяжыны,
 Птушыны клёкат,
 Крылаў узмахі — знак
 Павяртання да краіны.
 Каб толькі чыстым было неба,
 Вясёлкай праганяла хмары,
 Для шчасця многа нам
 не трэба,
 Здзяйснення, хіба, толькі мары!